

Klageren tilhører [en hovedklan] og [en underklan]. Han er muslim fra [en bydel i Mogadishu], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at al-Shabaab vil slå ham ihjel, idet han har nægtet at lade sig rekruttere til hellig krig.

Klageren har videre henvist til, at han frygter de generelle forhold i Somalia.

Klageren har til støtte herfor oplyst, at to til tre drenge fra al-Shabaab henvendte sig til klageren, da de forsøgte at rekruttere ham. Han var ikke så gammel, så han afslog deres tilbud, idet han gerne ville færdiggøre sin uddannelse. Han ville heller ikke risikere sit liv. De truede ham med vold.

Klageren har videre oplyst, at personer fra al-Shabaab en dag henvendte sig på klagerens bopæl for at rekruttere ham. Da han afslog, tog de ham med til et fængsel i [bydelen]. Klageren blev løsladt, da moren efterfølgende tog kontakt til en person fra al-Shabaab, som hun kendte, og bad om at få klageren løsladt. Moren lovede i den forbindelse at sende klageren et andet sted hen. Personer fra al-Shabaab har også stukket klageren med en kniv, da de igen forsøgte at rekruttere ham efter løsladelsen.

Klageren tog derefter til [en anden bydel i Mogadishu], hvor han ikke oplevede konflikter. Efter klageren var flyttet, blev moren opsøgt af al-Shabaab, men der skete ikke i den forbindelse yderligere.

Klageren har endvidere oplyst, at han blev tilbageholdt af myndighederne, da han forsøgte at krydse grænsen mellem [de to bydele i Mogadishu], idet de mistænkte ham for at være en del af al-Shabaab. Han fik dog lov til at fortsætte, da han fortalte sandheden om, at han skulle besøge sin mor.

Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at det ikke kunne afvises, at klageren ville være i risiko for asylrelaterede overgreb, som følge af hans konflikt med al-Shabaab. Udlændingestyrelsen lagde endvidere vægt på daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Nævnet lægger herved ligesom Udlændingestyrelsen vægt på, at klageren på flere centrale punkter har forklaret forskelligt om sine konflikter under sin oprindelige asylsag og under sin inddragelsessag. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at klageren for Flygtningenævnet har henholdt sig til sin seneste forklaring og begrundet sin oprindelige forklaring i stress efter flugten og tolkeproblemer, idet klageren også i sit asylskema på somalisk har angivet oplysninger, som han under inddragelsessagen har forklaret anderledes om.

Henset til ovenstående og til det i øvrigt oplyste kan nævnet ikke lægge til grund, at klageren er profileret i forhold til al-Shabaab.

Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at klageren udrejste af Somalia som følge af de generelle forhold i landet på det pågældende tidspunkt.

Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i [bydelen i] Mogadishu, hvor klageren kommer fra, er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser.

Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen og på grundlag af de foreliggende baggrundsoplysninger, at situationen i [bydelen i] Mogadishu, er ændret således, at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at AMISOM efter baggrundsoplysningerne har haft kontrollen i området siden 2013. Forholdene i området er fortsat skrøbelige og uforudsigelige, men dog forbedrede. Ændringerne findes endvidere ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til [bydelen i] Mogadishu, ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser.

I henhold til udlændingelovens § 19 a, stk. 1 – der har virkning ved vurdering af spørgsmål om inddragelse af opholdstilladelser, som er opstået efter den 1. juli 2019 – skal klagerens opholdstilladelse herefter inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 hedder det herom blandt andet:

”Aftalen på udlændingeområdet indeholder en ny tilgang til udlændinge- og integrationsområdet med fokus på midlertidighed og hjemsendelse, der sender et klart signal om, at flygtninges ophold i Danmark er midlertidigt, og at Danmark har både viljen og evne til at agere hurtigt og effektivt, når grundlaget for den enkeltes opholdstilladelse ikke længere er til stede. Med aftalen styrkes muligheden for at inddrage flygtninges og familiesammenførte til flygtninges opholdstilladelser og sende dem hjem, så snart det er muligt, markant. [...]

Der foreslås endvidere indsat en ny bestemmelse i udlændingeloven, hvorefter inddragelse af en opholdstilladelse til flygtningen og familiesammenførte til flygtninge alene skal undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. [...]

Formålet med ændringerne er at tydeliggøre, at opholdstilladelser for alle flygtninge fremover alene skal meddeles med henblik på midlertidigt ophold, og at gøre det klart, at udlændingemyndighederne fremover skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.”

Ud over EMRK indeholder også andre internationale konventioner, blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, bestemmelser, der kan have betydning for, om Danmark som følge af internationale forpligtelser er afskåret fra at nægte klageren fortsat ophold i Danmark.

Overordnet gælder, at EMRK som udgangspunkt respekterer medlemsstaternes adgang til at fastsætte nationale regler om asyl og opholdstilladelse, og at denne adgang alene begrænses af de forpligtelser, der beskyttes af konventionen.

Ifølge EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller

forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

Inddragelsen af klagerens opholdstilladelse har hjemmel i udlændingelovens § 19, stk. 1, hvis indhold klageren fik meddelelse om, da han fik opholdstilladelse. Det kan ikke ændre herved, at udlændingelovens § 19 a på et senere tidspunkt har indført en ”ny tilgang til udlændinge- og integrationsområdet med fokus på midlertidighed og hjemsendelse”, idet hensigten med bestemmelsen er at tydeliggøre, at der skal ske inddragelse, medmindre der derved sker en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser.

Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der foretages en vurdering af statens interesse i at inddrage klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en sådan inddragelse kan indebære i hans ret til familie- og/eller privatliv. Nævnet finder i den forbindelse, at en håndhævelse af udlændingelovens § 19 a, jf. § 19, udgør et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også *Konstatinov v. the Netherlands* (2007), præmis 53, *Nnyanzi v. United Kingdom* (2008), præmis 76, og *Nacic and others v. Sweden* (2012), præmis 79.

For så vidt angår klagerens ret til familieliv fremgår det af sagen, at klagerens hustru ligesom klageren er somalisk statsborger, og at hun alene har haft processuelt ophold i Danmark. Klageren har derfor ikke på noget tidspunkt kunnet påregne at etablere et familieliv med hende her i landet, jf. herved *Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom* (2014) i sagen *Jeunesse v. the Netherlands*, præmis 100, 107 og 108. Klagerens søn er født i [sommeren] 2016 og har derfor en alder, hvor det er muligt for ham at tilpasse sig forholdene i et andet land for så vidt angår sprog, kultur, mv., jf. herved også *Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom* (2017) i sagen *Salija v. Schwitterland*, præmis 50. Nævnet finder på denne baggrund, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse nok vil udgøre et indgreb i klagerens ret til familieliv, men at dette indgreb efter de konkrete omstændigheder i sagen vil have mindre vægt.

For så vidt angår retten til privatliv er klageren født i 1993 i Somalia og har boet i to forskellige bydele i Mogadishu frem til sin udrejse som 18-årig i 2011. Han taler og skriver somali, og han har afsluttet gymnasiet i landet. Han har en søster i Somalia, som han har jævnlig kontakt med, selvom hun efter klagerens oplysninger flytter en del rundt. Søsteren er bosiddende i Mogadishu med sin familie. Klageren indrejste som 19-årig i Danmark og har nu opholdt sig i landet i 8 år. Han har lært at tale og skrive dansk, har afsluttet 9. klasse og den teoretiske del af uddannelsen til blikkenslager, men måtte undlade at gennemføre den praktiske del af uddannelsen, da han ikke kunne finde en læreplads. Han har siden [sommeren] 2019 været fastansat i et transportfirma, hvor han er chauffør og står for at lægge kørselsplaner, lønforhold mv. Klageren har således væsentlig tilknytning både til Danmark og Somalia, og nævnet finder på denne baggrund, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et indgreb af nogen intensitet i hans ret til privatliv.

Flygtningenævnet finder herefter, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse nok vil medføre indgreb navnlig i hans ret til privatliv, men da inddragelsen er legitim og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebene. Som følge heraf finder nævnet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.